

*На онези, които се чувстват малки и безгласни.
Разперете криле и надайте вой.*

Светът започна с петима.

Пръв беше Каелис, богът на Етера, невидим с невъоръжено око. Празното пространство, за което никои не мисли. Там, където се образуваше материя, той просто биваше избутан встрани.

Баритоновата му песен беше изпълнена с истинност и същевременно изцяло лишена от такава. Самотно ехо, витаещо в празното пространство между близки и далечни слънца – така дълбоко, а нечуваемо, колкото и силно да пееше.

В отчаянието си да го забележат, тъкмо *той* предостави празното платно, което другите да изрисуват.

Бълдър, богът на земята, извая сферата и една препаска около нея, като изгради здрав глобус, който не се въртеше. Свят, наполовина окъпан в слънчева светлина, осяян с обилни вълни от пясък с цвят на ръжда, наполовина вечно потънал в една сянка толкова гъста, че се беше просмукала в камъка и го беше почернила.

С думи по-резки и монотонни Бълдър извая повърхността и сътвори по света низини, висини и пукнатини. Създаде стена, която пресичаше Загубата – където слънчевата светлина и сянката отказваха да се срещнат, а небето беше завинаги облято в розово, лилаво и злато.

След това дойде богинята на водата.

Рейн падна на земята сред милиард горести сълзи от несполедена любов. Нейните нестихващи излияния изпълниха низините на Бълдър и неговите клисури. По сенчестата страна тя се спусна сред рой снежинки и обви назъбените планински вериги в мразовита прегръдка.

Любовта ѝ беше виещ порой. Гърленият, раздиращ стомаха рев на лавина. Почти безмълвният вик на ръмеж.

Печалната ѝ песен беше така различна от тази на сестра ѝ Клод – богинята на въздуха, – която се крепеше на ръба на пропаст от неизмерима лудост. Гласът ѝ беше копринена панделка, мека на допир, освен ако не се извие встрани и не те пореже с ръба си.

Шепотът ѝ свистеше край клоните, отрупани с листа, и ги завихряше в танц. Яростните ѝ *писъци* с ненаситна скорост раздираха въздуха край остриите ъгълчета просто защото звукът ѝ харесваше. Неспособна да изтърпи гробовното мълчание на Рейн, поривистият вой на Клод често превръщаше Лоф в една надигаща се маса, която заливаше гръмко брега като барабан.

Износ желаше Клод ненаситно. Богът на огъня се хранеше с нея. Поглъщаше я.

Обичаше я толкова много, че не можеше да *диша* без нея.

Изпепеляващата му песен беше песен на свиреп глад и страстна алчност, но Клод не можеше да бъде укротена от неистовата му обич дори когато той опожаряваше нейните джунгли и ѝ даваше дим, сред който да танцува. Дори когато разтопи парчета от камъните на Бълдър и ги превърна в течни червени реки, отчаян да омае Клод с вулканични взривове, разтърсващи небето.

Привързан към скръбната си самота, Каелис наблюдаваше всичко това и ревнуваше останалите Създатели за способността им

да бъдат видени, докоснати или чути, но беше благодарен да бъде част от нещо.

Каквото и да било.

И с мълчаливо изумление наблюдаваше как върху това пищно и плодородно платно, на което бе дарил своята празнота, животът *процъфтяваше*. Една пъстроцветна какофония от твари, осеяли земята, снега и пясъка – някои със слух, по-остър от върховете на ушите им, което ги правеше посветени в другите четири стихийни песни. Някои от тях бяха научили езиците им. Говореха ги.

Бяха открили *сила* в тях.

Други се бяха натъкнали на сребърна книга, която според някои Каелис беше написал в отчаянието си да бъде чул. Те бяха открили в тези руни една друга форма на сила; руни, които никой не можеше да прочете или произнесе. И бяха открили, че тези странни маркировки могат да бъдат *овладени*. Да лекуват кости, да омагьосват кръв, да омайват предмети...

Много същества изпълваха всички краища на света, но с нито едно Създателите не се гордееха толкова, колкото с големите крилати зверове, които властваха над небето.

Драконите.

Над привидно необитаемата корона на Изгарянето, където безмилостните слънчеви лъчи издуваха мехури върху кожата и ги пукаха като сбръчкани шевове, кососабите *процъфтяваха* – тези огромни, тромави зверове с черни, бронзови и яркочервени люспи. Със свирепи способности, които никой не можеше да надмине.

Те превърнаха Гондраг в свои земи за гнездене.

Някои създания имаха достатъчно смелост, за да навлязат сред тях. Да нападат гнездо и да грабнат яйце.

Смелост... или *глупост*.

По-малко яростни от своите далечни роднини, стопенпасти-те превърнаха в свой дом Загубата. А именно Бхогит – един мъглив къс бластиста местност, чиито кални, серни оргивания поглъщаха почти всичко.

Заточените им човки бяха достатъчно остри, за да *разкъсват*, а ноктите им – също толкова смъртоносни. Покрити с пера, разноцветни като вечно обагреното небе в тяхната част на света, няма два стопенпаста, оперени в една и съща великолепна палитра.

За да откраднеш яйце на стопенпаст, също трябва да си смел или глупав... но вероятно по-малко.

Нетук обаче беше място, почти невъзможно да бъде нападнато – избраните земи за гнездене на безплътните и хитроумни лунопухи.

Най-отдалечен от слънцето, Нетук беше най-тъмната корона в Сянката и тук студът беше толкова дълбок, че можеше да превърне кръвта на повечето обикновени създания в ленива и възгъста течност. Но не и на лунопухите, с тяхната сияйна, гола кожа, така хладна на допир. С техните дълги копринени опашки и люти очи, брокатени и мастилени.

Сгушени сред сняг, лед и гладна тишина, която поглъщаше звуците, а след това ги изплюваше като предупредителен рев, лунопухите *процъфтяваха* и нарастваха на брой, мощ и блясък.

Само онези, достатъчно необуздани като Клод или притежаващи достатъчно сила, за да се защитят, биха се опитали да откраднат яйце на лунопух...

Повечето се проваляха, погълнати от страховитите, мятаци се зверове или коварната земя.

Някои успяваха – шепи прославени, които използваша драконите, за да водят войни за новопокълнали кралства.

Но докато замъците се издигаха по-високо от планините, а крале и кралици украсяваха короните си с по-големи, по-блестящи бижута, другите създания също се научиха да проливат драконова кръв.

И вечният живот на много лунопухи, стопенпастни и кососаби беше... прекъснат.

Създателите не очакваха техните обични зверове да полетят към небето и никога да не се завърнат. И много от тях да кацнат точно отвъд хватката на гравитацията, да се свият на кълбо и да се калцират, осеяли небесата с надгробни плочи.

С луни.

И несъмнено не очакваха тези луни да започнат да падат малко след като са открили възвишения си клон. Да се стоварят върху света и да посеят зейнала гибел, заплашваща да опустоши всичко сътворено.

Изминаха седем луни, преди Клод, Рейн, Игнос и Бълдър да разберат, че виновникът е Каелис. И че празното му пространство, което копнееше да бъде запълнено, е достатъчно силно, за да измести дракон от мястото му за вечен покой и да го откъсне от небето.

Отне им още една луна, за да съставят план за спасяването на света, който толкова много обичаха.

Размахали празни обещания и неверни обети, те примамиха Каелис в капана си и го заловиха.

И го покориха.

Те запяха своите песни за бичове, пламъци и смъртоносни удари и стриха есенцията на Каелис на късчета, достатъчно малки, за да бъдат уловени в клетка от абаносов кристал, не по-голям от зрънце, от сега нататък известен като Етерния камък. Докато той се мяташе и бореше, нишките от сребърното му наметало се разкъсаха, но останалите Създатели не си направиха труда да ги съберат и ги оставиха привързани към двата полюса на света. Едно ярко сияние, което обикаляше земното кълбо и даваше на хората нещо, с което да проследяват часовете на виделина и времето си за сън.

Самият Каелис беше инкрустиран в диагема от чисто злато, украсена с набор от руни, носещи злонамерена сила. Достатъчна, за да го задържи завинаги в плен в камъка, докато руните имаха с какво да се хранят.

Един Пазител.

Един могъщ воин фей, прочут със своята мощ и мъдрост, получи подарък от самите Създатели: достатъчно огромна сила, за да може да постави Етерния камък на челото си и да задържи Каелис. Дар, който се предаваше по фамилната му линия, подобно на камъче, подскачащо по езерна повърхност.

Много цикли на зората изминаха, нови луни осеяха небето...

И останаха там.

Най-сетне настана мир въпреки върволицата трагедии и ненавременна смърт, които погълнаха пагубния произход на Етерния камък, а самият смисъл на неговото съществуване се превърна в оглозган мит, който се предаваше от уста на уста около огницата или като приспивна песен за бебетата, която да утеша тревожния им плач.

Докато не изгря една зора и за първи път от над пет *милиони* фази...

Падна нова луна.